

Susanne O'Leary

Het verloren geheim van Ierland

1

Twee maanden na het ongeluk nam Ella's leven een interessante wending. Het begon allemaal met een telefoontje van Lucille, de beste vriendin van haar overleden moeder.

Ella was nog steeds herstellende van een bekkenfractuur. Ze was van de ladder gevallen toen ze de laatste hand legde aan een tweeënhalve meter hoge muurschildering in een van de grootste hotels van Killarney. Het ging om een enorm zeegezicht met veel details, vooral vogels en wolken die lastig waren om te schilderen. Ze was zo geconcentreerd bezig geweest dat ze verder nergens op lette, zelfs niet toen de gammele ladder begon te wiebelen. Voordat ze ook maar iets kon doen om zichzelf in veiligheid te brengen, was ze op de grond gevallen. Ze bleef hulpeloos liggen en werd met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Dat was twee maanden geleden. Nu zat ze op het terras van haar cottage in Sandy Cove en keek uit over de oceaan; het ochtendzonnetje zette de zee in een gouden gloed. Een kleine vissersboot met een rode romp naderde de haven en ze vroeg zich af wat hun vangst was. Waren de netten vol met heek en kabeljauw die meteen zouden worden verkocht? Of misschien hadden ze ook zee-duivel gevangen, die die avond op het menu zou staan van het kleine visrestaurant in het dorp. Ze beseftte dat ze snakte naar een avondje uit met vrienden, en op dat moment ging de telefoon.

Ze schrok op uit haar overpeinzingen en nam op. 'Hallo?' zei ze op ietwat zwakke toon.

‘Hallo Ella,’ klonk de stem van Lucille. ‘Hoe is het met je?’

Door de vertrouwde stem ging Ella rechtop zitten. Lucille belde Ella af en toe, maar de afgelopen tijd hadden ze niet veel contact gehad. ‘Hallo Lucille,’ antwoordde ze. ‘Wat leuk dat je belt.’

‘Sorry dat ik dat niet eerder heb gedaan,’ zei Lucille. ‘Maar ik had het nogal druk. En ik wilde je niet storen terwijl jij aan je herstel werkte. Begin je je al wat beter te voelen?’

‘Ja. Het gaat de goede kant op,’ antwoordde Ella. ‘Over een week of twee ben ik verlost van die krukken. Hoe is het met jou? Alles goed?’

‘Nee. Het gaat steeds slechter,’ zei Lucille somber. ‘Ik kan er bijna niet meer tegen, tegen dat alleen wonen. Het is vreselijk saai.’

‘Ja, hè?’ zei Ella en ze had met Lucille te doen. Ze had ongeveer vijf jaar samen met Ella’s moeder Rose in Lucilles enorme achttiende-eeuwse herenhuis in Tipperary gewoond. Sinds Rose twee jaar geleden was overleden, woonde Lucille er weer in haar eentje. Het moest heel zwaar zijn om na zo’n lange tijd weer alleen te zijn. ‘Je zult mam wel heel erg missen.’

‘Ja, inderdaad. Verschrikkelijk. Niemand om mee te kibbelen en te lachen.’

‘Mam en jij hadden zo’n hechte vriendschap,’ zei Ella. ‘Zo heb ik dat verder nog nooit meegemaakt. Het verbaast me niks dat het even duurt voordat je daaraan gewend bent.’

‘Ja,’ zei Lucille zuchtend. ‘Daarom bel ik jou ook. Gewoon voor een praatje, eigenlijk. En een voorstel. Heb je tijd om me aan te horen?’

‘Natuurlijk,’ zei Ella. ‘Brand maar los,’ ging ze verder en haar hart ging uit naar Lucille bij het horen van haar trieste stem.

Die arme schat, dacht ze, wat moest ze zich eenzaam en verdrietig voelen. Lucille en Rose waren allebei weduwe toen ze samen in het huis waren gaan wonen. Ze waren als kind al

bevriend, maar het contact was verwaterd nadat ze allebei hun opleiding hadden afgerond. Ruim vijf jaar geleden waren ze elkaar echter weer tegengekomen op een reünie van school en ze hadden hun vriendschap nieuw leven ingeblazen. Lucille had haar man vijftien jaar daarvoor verloren; Rose' man Manfred – Ella's vader – was toen nog maar net overleden en het verlies viel haar zwaar.

Lucille had er schoon genoeg van om alleen te wonen en had Rose voorgesteld om bij haar in te trekken, wat een enorme opluchting was geweest voor Ella. Als enig kind was alle zorg voor haar moeder destijds op haar schouders terechtgekomen. Met Lucille als huisgenoot was Rose niet langer alleen; de twee vrouwen steunden elkaar, wat Ella de vrijheid gaf waar ze als kunstenaar zo naar snakte. Ze was verhuisd naar de cottage in Kerry die ze net had gekocht, waar ze inspiratie opdeed door het prachtige berglandschap en de zee. Het was daardoor voor haar ook mogelijk om naar Parijs te reizen wanneer ze dat maar wilde, waar haar schilderijen vaak werden tentoongesteld en werden verkocht aan liefhebbers van spectaculaire zeegezichten. Ook haar andere carrière, als illustrator van kinderboeken, werd succesvoller, omdat het kleine stadje en de omgeving haar de rust boden die ze nodig had voor haar werk. Het was voor haar de perfecte oplossing om haar moeder bij Lucille te weten – zonder enig schuldgevoel.

Lucille en Rose hadden het samen een jaar of vijf heel goed en het plattelandleven in Tipperary leek te passen bij Rose, die van dieren én van tuinieren hield. Ze hadden drie honden, twee katten en wat kippen. Als Ella er op bezoek ging, was ze altijd blij dat haar moeder na de dood van haar man weer van het leven genoot. Het leek allemaal zo perfect en rustig te verlopen dat Ella begon te geloven dat dit nog heel lang zo zou blijven. Maar toen, net op het moment dat Ella naar Parijs wilde vertrekken voor een expositie van haar

schilderijen, kreeg ze het bericht dat Rose plotseling was overleden.

‘Een hartaanval,’ had Lucille in tranen verteld toen ze belde. ‘Het is zo vreselijk, lieverd.’

‘O, nee toch,’ fluisterde Ella en ook haar ogen schoten vol tranen.

‘Ze heeft niet hoeven lijden,’ zei Lucille op troostende toon. ‘En je weet dat dat op onze leeftijd een zegen is.’

‘Voor mij is het geen zegen,’ zei Ella en ze begon te snikken. ‘Ik kan niet geloven dat ze er niet meer is, Lucille. O, hemel, wat een vreselijke schok.’ Ella kreeg verder geen woord over haar lippen en hing op. Ze had onbeheersbaar moeten huilen toen het tot haar doordrong dat ze haar moeder nooit meer zou zien, haar stem nooit meer zou horen en dat ze nooit meer een arm om haar heen zou slaan. Het verdriet was onmetelijk groot, en ze had al zoveel moeten meemaken. Ella wist dat ze haar moeder altijd zou blijven missen, hoeveel tijd er ook zou verstrijken. Maar ze wist diep vanbinnen dat Lucille gelijk had. Haar moeder zou het afschuwelijk hebben gevonden om iemand tot last te zijn.

Korte tijd nadat ze het nieuws had gekregen, moest Ella denken aan een opmerking van haar moeder: ‘Ik vind het niet erg om dood te gaan, maar ik wil niet hálfdood zijn.’ Ze wist dat haar moeder niet zwak en afhankelijk wilde zijn en ze wilde dat Ella de positieve kant ervan inzag, zoals ze dat altijd had gedaan. En toen ze met Lucille de uitvaart besprak, was Lucille het helemaal met haar eens.

‘Ze is nu op een betere plek,’ zei Lucille. ‘Waar ze veel gelukkiger is, samen met je vader.’

‘Dat is uiteraard een fijn idee,’ zei Ella. ‘Maar ik had gehoopt dat het nog even zou duren.’

‘Ze voelde zich de laatste tijd niet zo lekker,’ zei Lucille. ‘Ze was heel moe en onze huisarts zei dat ze naar een specialist moest. Dat is er alleen niet van gekomen.’ Lucille zuchtte.

‘Eerlijk gezegd ben ik nogal boos op haar. Ze was er opeens niet meer, zonder gedag te zeggen.’

‘Dat vind ik heel erg voor je.’ Ella had de neiging om te gaan huilen nu ze beseftte dat Lucille door het verlies van haar vriendin net zo van slag was als zij.

‘Rose was uniek,’ zei Lucille op warme toon.

‘Jij hebt natuurlijk je kinderen nog,’ zei Ella, in een poging Lucille ondanks haar eigen verdriet wat op te beuren.

‘Ja, tuurlijk,’ zei Lucille en het klonk alsof ze van die kant niet veel troost verwachtte.

Ella had de twee zoons vaak ontmoet tijdens de weekenden dat ze op bezoek was in het huis en mocht de oudste van hen absoluut niet. Maar Rory, de jongere van de twee, was meer haar type, ondanks zijn nogal opvliegende karakter. Hij ging altijd met Ella in discussie, over welk onderwerp dan ook; daar had ze stiekem van genoten, omdat ze elkaar telkens op een humoristische manier van repliek dienden. Ze dacht echter niet meer aan hen toen Lucille en zij Rose’ uitvaart regelden, die met Lucilles hulp prachtig was, zij het ongelooflijk verdrietig.

Er waren inmiddels twee jaar verstreken en Ella was nu herstellende van iets heel anders.

Ze was gevallen voordat ze het zelf goed en wel had beseft en mocht van geluk spreken dat haar verwondingen niet ernstiger waren. Na een week in het ziekenhuis had ze twee maanden het bed moeten houden, omdat de arts haar volledige bedrust had voorgeschreven; met de hulp van vrienden en burens was het haar gelukt om de eerste afschuwelijke weken te overleven. Lichamelijk ging het beter met haar, geestelijk niet. De herinnering aan het moment dat ze op de tegelvloer was gesmakt in het hotel waar ze de muurschildering maakte, lag nog zo vers in haar geheugen dat ze er nachtmerries en angstaanvallen van kreeg.

‘Dus je redt je wel?’ vroeg Lucille.

‘Met krukken. En: ja, ik begin weer een beetje de oude te worden. Wel voel ik me nogal zwak en dat is frustrerend.’

‘Heb je fysiotherapie?’ vroeg Lucille.

‘Ja, en dat is een kwelling. Maar mijn fysio zegt dat mijn spieren door die twee maanden in bed zijn geatrofieerd en dat ik flink mijn best moet doen om weer helemaal fit te worden. Je hebt er geen idee van hoe moedeloos ik me heb gevoeld.’

‘Is er iemand in huis die voor je zorgt?’ wilde Lucille weten.

‘Er woont niemand bij me, maar er is een hele groep vrienden uit het dorp die me om beurten helpen. Mijn geweldige Nederlandse buurvrouw staat stand-by als ik er ’s nachts uit moet. Het is alsof ik een heel leger verpleegkundigen heb die me op mijn wenken bedienen.’

‘Is dat positief of negatief?’ vroeg Lucille.

‘Eh... allebei een beetje, eerlijk gezegd,’ zei Ella, die moest glimlachen om Lucilles scherpzinnigheid. ‘Er komt altijd wel iemand binnenlopen die net doet of ik volslagen hulpeloos ben.’ Ella keek naar haar ontbijt van eieren met spek, brood en een schaalje gesneden fruit, en naar de lege kom van de ontbijtpap. ‘En ze voorzien me van eten alsof ik een kip in een legbatterij ben. Als ik alles zou opeten wat me wordt voorgeschooteld, word ik zo dik als een olifant. Zeker weten,’ mopperde Ella. ‘Het begint me op de zenuwen te werken dat ik me niet in mijn eentje kan redden.’

‘Wat ellendig voor je,’ vond Lucille. ‘Zeker voor iemand die zo onafhankelijk is als jij. Ik weet hoeveel prijs je stelt op je privacy en dat je zo vrij als een vogeltje wilt zijn.’

Ella zuchtte. ‘Precies. Iedereen cirkelt om me heen en roept dat het zo erg voor me is. Ik weet dat ze het goed bedoelen en dat ik dankbaar moet zijn, alleen...’

‘Ik snap het helemaal,’ zei Lucille op meelevende toon. ‘Zal ik je eens iets zeggen? Volgens mij heb je iemand nodig die ook echt bij je woont. Iemand die er niet voor terugdeinst om

te zeggen waar het op staat, iemand die doet wat jij wilt en je tegelijkertijd met rust laat.'

'Dat klinkt geweldig,' zei Ella met een verlangende zucht. 'Maar waar vind ik zo iemand?'

'Daar spreek je mee,' zei Lucille. 'Ik kom naar Kerry om voor je te zorgen.'

'Hè?' vroeg Ella gealarmeerd. Hoewel ze veel om Lucille gaf, was ze ook nogal excentriek – je stond bij haar altijd voor verrassingen. 'Wanneer?'

'Nu,' antwoordde Lucille. 'Ik ben er morgen, dus dan kun je de hulptroepen afzeggen.'

'Maar ik...' protesteerde Ella. 'Ik bedoel, ik vind niet dat...'

'Geen gemaar,' zei Lucille streng. 'Ik ben al aan het pakken. Ik weet dat je een logeerkamer hebt, en ik zal zelf mijn bed opmaken en zo. Wel heb ik een beetje moeite met traplopen, hoewel dat waarschijnlijk geen probleem zal zijn.'

'Er is een traplift,' zei Ella, ondanks het feit dat ze Lucille wilde afwimpelen. 'Die heb ik voor mam laten maken. Hij kwam goed van pas na het ongeluk, maar ik wilde hem weg laten halen als alles weer normaal was.'

'Perfect dus,' zei Lucille. 'Dan zie ik je morgen.' Voordat Ella de kans kreeg om nog iets te zeggen, hing ze op.

Ella kreunde en legde haar telefoon op de tafel.

'Wat is er?' vroeg iemand achter haar.

Ella draaide haar hoofd en zag haar buurvrouw Saskia in de deuropening staan met een theepot in haar hand. 'Niet zo heel veel; alleen lijkt het erop dat er een nieuwe verzorger in aantocht is. Lucille, de vriendin van mijn moeder.'

Saskia zette de theepot op tafel en ging op de stoel naast Ella zitten. 'Maar dat is toch geweldig?'

'Dat zóú het zijn als het niet ging om een vrouw van vijftachtig met artritis en een heel aparte manier van doen.'

'O,' zei Saskia. 'Dat kan lastig worden.'

'Dat is nogal zwak uitgedrukt. Ze is haar spullen al aan het

pakken, en ik vraag me af wat dat allemaal is.’

‘Hoe komt ze hiernaartoe?’ vroeg Saskia, die een lok zwart haar uit haar gezicht streek.

‘Met haar eigen auto, de hemel sta ons bij.’ Ella zuchtte geïrriteerd. ‘Ze heeft een stokoude Volvo-stationwagen waarmee ze het hele land doorkruist om mensen te bezoeken. Ik snap niet hoe ze erin slaagt om door de medische keuring te komen, maar dat lukt haar dus wel.’

‘Dan zal ze wel topfit zijn,’ merkte Saskia op terwijl ze de theepot omhoogstak. ‘Nog wat thee?’

‘Nee, hoor,’ zei Ella, die haar bord van zich afduwde. ‘En bedankt voor het uitgebreide ontbijt; het was helaas een beetje te veel voor me.’

‘Ja, dat geloof ik graag. Jouw ontbijt bestaat normaal gesproken uit niet meer dan een kop koffie en een croissantje,’ zei Saskia met een zweem verontwaardiging in haar stem. ‘Je hebt jezelf in Frankrijk een paar slechte gewoontes aangeleerd.’

‘Dat weet ik. Maar in elk geval steek ik ’s ochtends niet als eerste een Gauloises op, zoals mijn ex-man,’ zei Ella met een gevoel van nostalgie nu ze terugdacht aan die drie turbulente huwelijksjaren in Parijs met Jean-Paul. ‘Hoewel ik moet toegeven dat de geur ervan me wel aanstond. Als iemand dat merk rookt, moet ik meteen weer aan Parijs denken, als je snapt wat ik bedoel.’

Saskia knikte. ‘Dat heb ik ook met bepaalde geuren. Die zijn een soort tijdmachine. Als ik rolmops ruik, ben ik terug in Nederland, waar ik vroeger in het voorjaar altijd nieuwe haring at. Mijn ex vond ze heerlijk. Maar dat is al heel lang geleden.’

‘Zou je weer gaan daten als je iemand ontmoet die je leuk vindt?’ vroeg Ella.

Saskia wapperde met haar hand. ‘Nee, dat denk ik niet. Ik ben gek op het rustige leventje dat ik nu leid.’

‘Ik niet,’ zei Ella met een ongeduldige zucht. ‘Ik kan niet wachten om weer op de been te zijn zodat ik kan gaan schilderen. En ik zou het niet erg vinden om een aantrekkelijke man tegen te komen met wie ik hopeloos ongelukkig kan zijn.’

‘Je moet echt op zoek gaan naar een aardige vent,’ vond Saskia.

‘Aardige mannen zijn minder interessant.’

‘Maar wel trouwer. Wil je echt niet nog wat eten?’

Ella keek Saskia verontschuldigend aan. ‘Ik heb de ontbijtpap helemaal op, alleen waren de eieren met spek te veel voor me. Sorcha geeft me nooit zo’n uitgebreid ontbijt.’

‘Ik had vandaag de ochtenddienst,’ zei Saskia, alsof ze wel heel veel pech had gehad.

Ella begon te lachen. ‘Het is voor jullie tweeën een soort missie geworden. Met Brian als reserve.’

‘Brian is een aardige vent,’ merkte Saskia op. ‘En single,’ voegde ze eraan toe terwijl ze haar zwarte wenkbrauwen op en neer bewoog.

‘Ik ga mezelf niet aan hem opdringen. Ik weet zeker dat onze lokale dierenarts belangrijkere dingen te doen heeft dan voor mij te zorgen. Jullie zijn allemaal zo ongelooflijk lief geweest,’ zei Ella. ‘Daardoor kan ik gewoon thuis herstellen en hoefde ik niet in het ziekenhuis te blijven; dat zou ik verschrikkelijk hebben gevonden.’

‘Nou, zo doen wij dat hier,’ zei Saskia. ‘Ik moet toegeven dat dat me wel aanstaat. In mijn geboorteland zou je misschien nog steeds in het ziekenhuis liggen. Nederlanders zijn niet zo behulpzaam en aardig als de mensen hier, in de grotere steden althans vaak niet.’

‘Het is een heel bijzonder dorp,’ beaamde Ella.

‘Zeker weten,’ zei Saskia. ‘Ik hoop dat mijn nieuwe burens ook zo behulpzaam zijn.’

‘Heb je nieuwe burens?’ vroeg Ella en ze ging rechtop zitten.

Saskia knikte. 'Ja. Jason verhuurt zijn huis deze zomer. Lydia en hij gaan samenwonen nu Lydia's dochter haar middelbare school heeft afgemaakt en een jaar naar het buitenland is voordat ze gaat studeren.'

'O, dat wist ik helemaal niet. Ik ben blij dat Jason en Lydia eindelijk gaan samenwonen. Ze hebben het lang genoeg voor zich uitgeschoven.' Dat was inderdaad zo. De relatie tussen Jason en Lydia was in het hele dorp bekend. Nadat haar man twee jaar geleden was overleden, was Lydia naar het kustwachtstadje gekomen om in de cottage te gaan wonen die ze van haar oudtante had geërfd. Jason had haar in dat eerste zware jaar geholpen en gesteund en ze waren verliefd op elkaar geworden, maar hadden tot nu toe ieder in hun eigen huis gewoond.

'O ja, dat vind ik ook. Ze lijken er erg naar uit te kijken.'

'En wie zijn je nieuwe burens?'

'Ik heb hen nog niet ontmoet. Maar zodra ze zich geïnstalleerd hebben, wil ik een keer bij hen langsgaan om me voor te stellen,' zei Saskia. 'En als jij wat mobieler bent, zal ik een koffie-uurtje of zo organiseren zodat we elkaar allemaal kunnen leren kennen.'

'Ja, ik zal zorgen dat ik zo snel mogelijk mobieler ben,' beloofde Ella. 'Ik weet dat het een zware klus was om voor me te zorgen. Zeker de eerste paar weken.'

'Dat viel heel erg mee,' zei Saskia. 'Alleen was je soms wel een beetje chagrijnig. Begrijpelijk, maar voor mij kon dat irritant zijn.'

'Dat weet ik,' zei Ella schuld bewust. 'Sorry.'

'O, dat geeft niks,' antwoordde Saskia. 'Nu die vriendin van je moeder komt, kunnen wij het rustiger aan doen.'

'Daar zou ik maar niet al te veel op rekenen,' mopperde Ella. 'Het kan best zijn dat ze meer problemen veroorzaakt dan je zou verwachten.'

'Op haar leeftijd? Heeft ze daar dan de energie voor?'

‘Je kent Lucille niet,’ zei Ella.

Saskia lachte en begon de tafel af te ruimen. ‘Ik sta te popelen om haar te ontmoeten.’

‘Nou, lang hoef je niet te wachten,’ zei Ella terwijl ze terugdacht aan het gesprek met Lucille. Ze vroeg zich opeens af waarom Lucille plotseling had besloten om te vertrekken uit het huis waar ze zo van hield. Voelde ze zich gewoon eenzaam? Of had het iets te maken met haar twee zoons? De een of andere familieruzie? Ella dacht na over de zoons, die het niet bepaald leuk hadden gevonden dat haar moeder in het huis was getrokken. Martin, de oudste, was heel vaak koeltjes tegen haar geweest. Hij leek zowel haar als haar moeder te wantrouwen. Ella had zich afgevraagd of dat te maken had met de omvang van Lucilles huis en de bijbehorende tientallen hectares grond – en misschien ook met de behoorlijke som geld op de bank. En Rory? Tijdens hun eerste ontmoeting vond ze hem knap, maar hij had rare kuren. Hij zat Ella de hele tijd nogal te sarren en dat ging soms gepaard met een zweem verontwaardiging. Of was hij misschien jaloers? Ella had zich afgevraagd wat de reden was van dat gedrag van hem; ze lagen continu met elkaar overhoop. En nu kwam Lucille hiernaartoe om voor Ella te zorgen. Wat zouden haar zoons daarvan vinden?

‘Ik zet dit nog even in de vaatwasser en dan ga ik,’ zei Saskia terwijl ze aanstalten maakte om naar binnen te lopen met de restanten van Ella’s ontbijt.

‘Dank je,’ zei Ella en ze hees zichzelf met behulp van de krukken overeind. ‘Dan ga ik mijn fysio-oefeningen doen en daarna tekeningen maken voor het nieuwe kinderboek dat ik aan het illustreren ben. Een heerlijk boek over een klein meisje dat in het bos een verdwaalde beer tegenkomt en hem helpt om de weg terug naar huis te vinden. Er zijn veel wilde dieren in het bos waar het meisje mee bevriend raakt. En dan komt ze erachter dat de klimaatverandering een bedreiging vormt

voor hun habitat. Het is bedoeld om kinderen te leren hoe ze hun steentje kunnen bijdragen aan het redden van de aarde. Prachtig verwoord, echt waar.'

'Dat klinkt leuk,' zei Saskia over haar schouder en ze verdween naar binnen.

'Ja,' zei Ella tegen zichzelf toen ze weer in haar eentje was. 'Het is een leuk verhaal. Maar hoe moeten mijn tekeningen eruitzien zodat ze kinderen aanspreken?'

Ella was dol op kinderen, en het feit dat ze die zelf niet had kunnen krijgen, was het grootste pijnpunt van haar leven. Ze had altijd van een eigen gezin gedroomd, maar die droom spatte uiteen toen ze tijdens haar huwelijk een aantal miskramen had gehad. De weg die ze had bewandeld om een gezin te stichten was pijnlijk geweest en uiteindelijk had ze het opgegeven. Het was allemaal gewoon te zwaar voor haar. En voor haar huwelijk, dat een laatste wanhopige poging was geweest om een gezin te stichten. Omdat het niet was gelukt om kinderen te krijgen, waren Jean-Paul en zij uiteindelijk gescheiden. Dat was vijf jaar geleden, hoewel het soms leek alsof het allemaal heel kort geleden was gebeurd.

Na de scheiding had ze al haar energie gestoken in haar kunst en haar illustraties. Schilderen had altijd op nummer één gestaan bij haar en ze had in Frankrijk naam kunnen maken, omdat haar schilderijen daar goed verkochten. Illustraties waren eigenlijk een soort bijbaan geweest, maar nu kon ze gewoon niet lang genoeg achter een schildersezeltje staan. De kinderboeken die ze eerder had gedaan, waren makkelijk geweest; er waren alleen vrij traditionele tekeningen voor nodig. Deze opdracht was echter bijzonder, het boek bevatte een belangrijke boodschap en kinderen leerden over het belang om het milieu te beschermen. Het was een behoorlijke uitdaging en ze wist niet zeker of ze die aankon nu ze niet topfit was.

Ella had gemerkt dat ze door het ongeluk mentaal minder

sterk was en ze was minder enthousiast dan anders wat deze opdracht betrof. Toch moest ze het proberen: ze had een contract getekend en ze had het geld nodig, omdat ze pas betaald zou worden voor de muurschildering in dat hotel in Killarney als die helemaal klaar was. Maar zou dat er ooit van komen? Van het idee om weer op een ladder te moeten stappen werd ze al misselijk. De impact van het ongeluk, de pijn en het vreselijke gevoel dat haar lichaam zo was toegetakeld, waren nog steeds heel erg levendig. Dat zou wellicht nooit meer goed komen. Een ander zou de schildering moeten afmaken, iemand die meer moed had dan zij, en misschien een beter evenwicht.

Ella besloot de muurschildering en de andere doeken voorlopig uit haar hoofd te zetten, zodat ze zich op haar herstel kon richten en op het project waaraan ze zou beginnen. En dan was Lucille er nog... Zou haar komst nieuwe problemen met zich meebrengen? Ella kreeg een naar voor gevoel toen ze naar de horizon keek en zag dat er donkere wolken naderden. Het zag er naar uit dat er slecht weer op komst was. Maar daar was ze aan gewend. Slecht weer had zich – letterlijk en figuurlijk – al aangediend in haar leven toen Ella heel jong was.